

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: "میشایل اشتراپترگر" - Von Michael Streitberg
برگردان و افزوده از: دیلوم انجنیر نسرین معروفی
۱۴ نومبر ۲۰۱۶

اهتزاز بیرق های سرخ در توکیو

"تجمع بین المللی کارگران": حزب چپ رادیکال جاپان با اتحادیه هانی که در کوریای جنوبی مبارزه می کنند، در صدد است تا اتحاد و همبستگی مبارزاتی را به وجود بیاورد.

اعضای اتحادیه های خطوط ریل جاپان و امریکا در تظاهرات روز یکشنبه در شهر "توکیو" پایتخت کشور

Foto: Zenshin - "جاپان"

حمل بیرق های سرخ و مشت های کره کرده به بالا و آواز بلند مکروفون و در همه جا قوای پولیس: تصویری که به روز یکشنبه گذشته در پارک "هی بیبا" در توکیو در معرض دید قرار داشت، دوران با عظمت حزب چپ رادیکال جاپان را در خاطره ها زنده می ساخت. تظاهراتی را که نیروهای منوط به حزب چپ کمونیستهای جاپان

در سالهای ۱۹۶۰ و ۷۰ به راه انداخته بودند، و در آن به ده ها هزار نفر اشتراک می نمودند، در حالی که امروز به طور واضح از قوت و نیروی زمان اولی بسیار فاصله دارند.

با وجود آنهم طبق گزارش "سین شین" نشریه " Revolutionären Kommunistischen Liga Japans لیگ کمونیستهای انقلابی جاپان (شورای ملی Nationalkomitee)" ۵.۸۰۰ (JRCL) نفر در گردهمایی " انجمن بین المللی کارگران" که در پارک برگزار شده بود، جمع شده بودند. اکثر اشتراک کنندگان بعد از ختم گردهمایی با پیوستن در تظاهراتی که از داخل شهر توکیو عبور می کرد، و با حضور صد ها کارمند دولت همراهی می شد، همنا شدند. آمادگی و برگزاری جلسه انجمن بین المللی کارگران که یک روز در سال صورت می گیرد، توسط کارگران اتحادیه خطوط آهن "دورو چیبیا Doro-Chiba" که جهت یابی مارکسیستی دارند و به همین ترتیب سازمان های کارگران منطقه ئی کوچک، سازماندهی می شود.

در سال جاری فدراسیون اتحادیه های محلی "سول" مربوط اتحادیه سندیکا های کوریائی جنوبی "KCTU" هم خود را با این حرکت همنا ساختند و در جمله برگزار کنندگان وارد صحنه شدند. قرار است در تظاهرات وسیعی که به تاریخ ۱۲ نومبر در پایتخت کوریای جنوبی برگزار می شود، همین وحدت مبارزاتی ادامه داده شود. علاوه بر آن از تمام اعضای اتحادیه های سراسر جهان دعوت به عمل آمده بود تا در این تظاهرات اشتراک نمایند، چنانچه ضمن فعالیت های دیگر اشتراک کنندگان، تشریح مساعی فعالان اتحادیه خطوط آهن ایالات متحده امریکا "Railroad Workers United (RWU)" بیشتر مشهود بود.

اکثر سخنرانان در زمینه این که دولت کوریائی جنوبی تحریکات ضد دموکراتیک و مسیر دشمنی با کارگران را در پیش گرفته، صحبت نمودند و به همین ترتیب از اهداف و خواسته های کارگران فابریکه موتر سازی "هوندای" که ماه قبل یعنی به تاریخ ۲۶ سپتمبر با اشتراک ۵۰.۰۰۰ کارگر دست به اعتصاب زده بودند، گزارش داده حمایت شان را از آن اعلام داشتند.

همچنین مبارزه علیه نظامی گری جاپان تحت رهبری "شینسو ابه Shinzo Abe" صدراعظم محافظه کار و دست راستی آن کشور، یکی از محور های سخنرانی، سخنرانان را می ساخت.

همچنین شورای ملی، از اتحادیه محصلان "سینگاکورن Zengakuren" که به آنها بسیار نزدیک هستند، نیز دعوت نموده بود تا در این برنامه اشتراک نمایند. طوری که "ایکوما زیتو Ikuma Saito" رئیس اتحادیه محصلان در صحبت با "Junge Welt" اظهار کرد: یک امرالزامی و ضروریست تا محصلان سیاسی فعال دوش به دوش جنبش کارگری علیه سیستم کپیالیستی مبارزه کنند.

گردهمایی اتحادیه ها و انجمن ها و افراد در شهر توکیو به مفهوم نداء و خطاب به تمام انسانها در سراسر جهان است تا علیه جنگ به پا خیزند، به خصوص علیه خطراتی رویارویی جنگ افزار های هسته ئی که شبه جزیره کوریا را تهدید می کند.

این که "اتحادیه محصلان" امروز به مراتب کوچکتر از سالهای ۶۰ و ۸۰ است، به درجه اول ارتباط می گیرد به سرکوب آنها توسط دولت و هم چنان از بین بردن بدون استثنای ارگان های مدیریت خود مختار در یونیورسیتی ها. همه این ها مسایلی هستند که در زمینه سهم خود را ادا کرده است.

ناگفته نماند که اختلافات خونین میان گروه های مختلف چپ در جریان مبارزات شان، نیز نقش مؤثری در کنار کشیدن عده ای فعالان مبارزاتی داشته است.

از چند سال به این طرف اتحادیه با ثبت نام اعضای جدید یک روند رو به رشد را نشان می دهد. مدیریت دانشگاه ها البته کوشش زیاد به خرج می دهند تا سیاسی شدن مجدد محصلان را مانع شوند. به اساس گفته "زیتو Saito" یکی از فعالان جنبش محصلی، آنها موفق شدند تا در دانشگاه "اوکینوا Okinawa" که در آخرین نقطه جنوب جاپان قرار دارد، در سال ۲۰۱۴ دوباره کمیته های امور محصلی را ایجاد نمایند، که در آنها نماینده های اتحادیه محصلان سهیم هستند. ولی از آن زمان به این طرف دانشگاه "نیروی انتظامی" جدیدی را استخدام نموده تا فعالان سیاسی نام آشنا و معروف را تحت نظارت و مراقبت قرار داده کار و فعالیت آنها را در لیلیه ها غیر ممکن بسازند. به همین ترتیب استادان دانشگاه در سمینار های خود به محصلان اخطار می دهند تا علیه هم صنفان سیاسی و فعال خود موقف ضد آنها را اتخاذ نمایند.

قراری که "زیتو" بیان نمود: "بسیاری از پروفیسر ها خود را منتقد می نمایانند، تقریباً علیه پایگاه نظامی امریکا در "اوکینوا" صحبت می کنند و از دولت بدان علت انتقاد می نمایند ولی همزمان به آن فعالان سیاسی را در لیلیه ها سرکوب می کنند". اوضاع در دانشگاه "Kioto" هم به همین شکل جریان دارد. ریاست دانشگاه افرادی را که اعتصاب محصلان را در ماه اکتوبر سازماندهی کرده بودند، توسط قوای پولیس دستگیر و چهار نفر از آنها را از دانشگاه اخراج نمودند. مگر این عمل باعث ترس و ارعاب محصلان نشده آنها قادر شدند تا امضای ۵۰۰۰ نفر را علیه اخراج چهار محصل جمع نمایند.

افزایش سرکوب علامه آن است، که دولت بیشتر از پیش از خشم جنبش کارگران و محصلان ترس دارد.

افزوده مترجم:

خوانندگان عزیز!

بی جهت نخواهد بود تا به ارتباط متن گزارشی که از زبان المانی به فارسی ترجمه نموده ام، به صورت بسیار فشرده خاطراتم را از جنبشهای سالهای هفتاد و هشتاد یادآور شوم.

جنبشهای دهه هفتاد ادامه جنبشهای دهه شصت بود که زیر تأثیر انقلاب عظیم فرهنگی پرولتاریائی در چین، ابعاد آن جنبشها گسترش یافت.

فضای سیاسی که جوامع اروپای غربی، امریکا، جاپان و به شمول بعضی کشور های دیگر را اختواء نموده بود، نه تنها در برگیرنده جنبشهای محصلان بود بلکه از جنبشهای مردمی هم می توان یادآور شد. هدف از این جنبشها تغییرات سیاسی، اجتماعی در عرصه های مختلف زندگانی بود که توأم با اعتراضات و تظاهرات شدید و همبستگی خلق ها مطرح می شد.

با تشدید جنایات امپریالیسم امریکا در ویتنام این جنبش ها منجر به اعتصابات و تظاهرات در سال ۱۹۶۸ گردید. این جنبشها در ادامه به خصوص به دنبال کودتای ننگین ثور توسط اعضای خود فروخته و بدنام حزب به اصطلاح "دموکرتیک خلق" و بعداً با تجاوز سوسیال امپریالیسم شوروی بر کشور ما افغانستان و همزمان با آن تغییر اوضاع سیاسی در کشور ایران و برقراری دولت آخوندی در آن سرزمین دامنه و فضای مبارزاتی محصلان داخلی و خارجی را وسیع تر گردانید.

جرو بحث های سیاسی و ایدئولوژیک ساحة زندگانی محصلان را در کشور های اروپائی، امریکا، جاپان و ... کاملاً احاطه نموده بود، جز اندیشیدن به اوضاع سیاسی دنیا، پخش اعلامیه ها، تأسیس اتحادیه های محصلی، به راه انداختن

تظاهرات، فعالیتهای اجتماعی، دیگر فکر و تشویش وجود نداشت. خلاصه زندگانی دهه هفتاد و هشتاد خارج از دایره سیاسی، اقتصادی و اجتماعی نبود.

به همین ترتیب جلسات و میتنگ هایی که از طرف سازمانها، نهاد های چپ و اتحادیه های کارگری برگزار می شد، اکثراً در پیوند با اعتصابات و تظاهرات محصلان بود که اهداف و خواسته های خود را در جاده ها مطرح می کردند تا بتوانند توجه عابران را به وضع غیر انسانی، استثمار کارگران در فابریکه ها، قوانین و شرایط ضد انسانی اکثریت طبقات ستمکش جامعه، علیه سیاستهای امپریالیستی- راسیستی جلب نموده و مردم را واقف به سرنوشت خود بنمایند.

مگر بعد از شکست سوسیال امپریالیسم شوروی توسط مبارزان آزادیخواه افغان و پارچه شدن آن به کشور های خود مختار، رکود در مبارزات سیاسی سازمانها، نهاد های چپ و اتحادیه های کارگری کاملاً محسوس بود و تا به امروز هم ادامه دارد. البته دلایل زیادی وجود دارد که از تذکر آن فعلاً به خاطر طولانی شدن موضوع صرف نظر می کنم.

مگر امروز با مقایسه دهه ۶۰ و ۷۰ که پیشرفت سریع وسایل الکترونیک و دسترسی اکثریت مردم به خصوص در جوامع به اصطلاح متمدن، و حتا در جوامع عقب نگهداشته شده ای مانند کشور ما افغانستان به آن، که از یک جانب توأم است با دادن گزارشات پیهم رسانه های صوتی و خبری که نقش تعیین کننده را در روند "روشنگری" اذهان خلقها و دادن آگاهی سیاسی، اقتصادی و اجتماعی دارند و از جانب دیگر پخش گزارشات باعث می شود تا خلقها بتوانند عمق مسایلی را که در جهان امروزی در جریان است، درک نموده و به آنها بیندیشند، بشکافند و تحلیل نمایند و با واقعیت های تلخ زندگانی محرومان و استثمار شوندگان و نابودی خلقها با تجاوزات و تهاجمات آشنائی کامل حاصل نمایند و علیه آنها به پا خیزند. مگر متأسفانه چنین امر تا به امروز اتفاق نیفتاده است.

طوری که دیده می شود خوشبختانه امروز در کشور جاپان مبارزات اتحادیه های کارگری و انجمن های محصلان و کارگران فابریکه ها نه تنها علیه شرایط ضد انسانی دست به اعتراضات و تظاهرات زدند، بلکه در صدد اند تا همبستگی مبارزاتی اتحادیه های کارگری را در سطح بین المللی به وجود بیاورند تا دوش به دوش هم علیه سیستم کپیالیستی که جنگ است و تجاوز و قتل و قتل است و استعمار و استثمار، مبارزه نمایند.

تا جایی که همه ما می دانیم در بعضی از کشور های اتحادیه اروپا هم کارگران به خاطر تطبیق قوانین ضد انسانی دولتها و دشوار ساختن شرایط کار توسط صاحبان سرمایه گاه گاهی دست به اعتصابات و تظاهرات زده و می زنند. مگر تقاضای کارگران از دولتها و صاحبان کار فقط دستمزد بیشتر و بهبود شرایط کار است. ولی هیچ گاه در جهت انهدام سیستم سرمایه داری ودولتهای تجاوز گر، جنایت پیشه، رشوت خور، معامله گر نظامی و ... ، متأسفانه جزئی ترین سعی و اقدامی صورت نگرفته است.

مگر با آنهم همین که خلقها در توکیو پایتخت کشور جاپان و در کشور های اتحادیه اروپا و دیگر کشور های جهان دست به تظاهرات و اعتصابات می زنند، همه جرقه هایی هستند که به یقین روزی به شعله ها مبدل می شود و آتش خشم مبارزات خلقها باعث خواهد شد تا جهان سرمایه داری امپریالیستی را به انهدام ابدی سوق بدهند.

منبع:

, Seite 7 / [Ausgabe vom 09.11.2016](#)Aus: